

Gamle: Mod Videnskaben kæmper selv Guderne forgæves! — Men hvor bliver Mariane af!“

Han gik hen til Døren og raabte ud:

„Misse dog! Hvor bliver du af? Vi tørster efter at skue dit Aasyn!“

Saasnart han vendte Ryggen til, havde Karsten og Jytte tilkastet hinanden et Blik. Men da Karsten skar en komisk Grimace, rynkede Jytte Brynene.

En lille brunlokket Dame med kønne og livlige Øjne viste sig i Døren. Hun blev en Tid staaende derhenne, mens hun med smilende Forlegenhed strøg sig nedover Forklædet. Endelig dristede hun sig til at gaa ind. Jægermesteren forestillede, og med et morsomt lille Buk modtog hun Jyttes og Karstens Lykønskninger.

Efter et Par Minutters Ophold, hvorunder hun havde indbudt de Fremmede til en Kop Kaffe i Haven sammen med Pensionærerne, trak hun sig tilbage med et nyt lille Buk.

„Naa?“ udbrød Jægermesteren. „Hvad siger I saa? Er hun ikke sød? Vilhelmine er det naturligvis ikke; men jeg har skam ingen Grund til at fortryde Byttet. Vi er allerede som en lille Familje og arbejder udmærket sammen. Min Svigerinde tager sig mest af den indre Husførelse, og Mariane har Køkkenet under sig. For Øjeblikket har vi fjorten Pensionærer, og de roser allesammen hendes Mad og siger, at man ingen Steder faar saa vel tillavet Kost i Forhold til Prisen. — Men Vilhelmine er det naturligvis ikke.“

Han aabnede Døren for at ledsage sine Gæster ud i